

ŠKOLÁČEK

ČERVEN 2019

Vážení a milí čtenáři časopisu Školáček,

před Vámi je nové číslo naší školní tiskoviny. Chceme Vás v něm seznámit s některými akcemi, kterých se účastnila naše škola i školky, přiblížit Vám názory našich žáků a také Vás snad trochu pobavit.

Mimo jiné se zde dočtete o obrech a trpaslících. Děti se pokusily zamyslet, jaké výhody či nevýhody vyplývají z toho, když je někdo tím či oním. Můj názor je, že do takové situace se může vžít každý z nás. Někdy se nám v životě jeví všechno snadné a jednoduché. Hravě vše zvládáme a cítíme v sobě energii a sílu obrů. Jindy však před nás život postaví překážky, těžkosti a problémy, které se nám zdají obrovské jako hory. Připadají nám nepřekonatelné a cítíme se před nimi jako ti trpaslíci.

Nikdo z nás však ve skutečnosti není obrem ani trpaslíkem, přestože se mu to tak může jevit. Jsme lidé. Jestliže se nám daří a máme spoustu sil, neměli bychom své situace zneužívat, ale právě naopak. Využít ji k pomoci těm slabším či méně šťastným. A v případě, že se ocitnu v roli onoho trpaslíka, nesmím si zoufat ani se vzdávat. Stále je třeba bojovat.

O tom, že naši žáci jsou velcí bojovníci, kteří se umí poprat s překážkami, vůbec nepochybuji. Dokazují to nejen při různých soutěžích a turnajích, ale hlavně svou každodenní činností ve škole. Ne vše jde vždycky lehce, ne vše se podaří napoprvé. Důležitá je však snaha a pevná vůle. Pak přicházejí úspěchy.

Za velkou práci spojenou s vydáním našeho časopisu chci moc poděkovat své kolegyni, paní asistentce Bc. Yvoně Rotterové, a také našim žákům z redakční rady. Jejimi šéfy byli Matyáš a Sebík, členy potom Dorka, Elvíra, Jindra, Katka, Martin, Ninka a Roman. V příštím školním roce budeme muset redakční radu obnovit a doplnit novými členy, protože naši pátáci nám odcházejí do Bruntálu. Budeme jim držet pěsti a přát mnoho úspěchů v jejich nové škole.

Vám všem přeji krásné a pohodové léto a po prázdninách se těším na viděnou! ☺

Mgr. Karel Mašlík, koordinátor redakční rady časopisu Školáček

Z myšlenek našich žáků

Myšlení dětí je často trochu jiné než naše. Ale už vědí, co je důležité. Někdy lépe než dospělí...

„Pro mě je důležité přátelství, protože kamarád při mně vždy stojí a pomáhá mi vždycky, když zakopnu.“ (Roman)

„Kdybych měla kouzelný prsten, tak bych si přála být zase miminko.“ (Elvíra)

„Pro mě je nejvíc důležité, aby byli všichni zdraví, šťastní a spolu. Vím, že to tak každý nemá. Je mi líto lidí, kteří teď třeba leží v nemocnici a nemají u sebe nikoho, kdo by jim zvedl náladu.“ (Dorka)

„Pro mě je v životě nejdůležitější rodina a kamarádi.“ (Katka)

„Kamarádství je důležitá věc, protože si pomáháme a držíme pospolu. A vždycky máme co dělat. Nemít kamarády by byla nuda.“ (Martin)

„Co bych dělal, kdybych měl kouzelný prsten? Asi bych ho jen tak z legrace dal do muzea.“ (Roman)

„Nevím, v čem by bylo lepší, kdybych byla mamka. Blbě by bylo, že bych se musela starat, vařit a vstávat brzo do práce.“ (Katka)

Obři a trpaslíci

Čtvrtáci dostali ve škole za úkol napsat, co si myslí o výhodách a nevýhodách toho, být obrem nebo trpaslíkem. Toto jsou jejich názory. A co si o tom myslíte vy? Napište nám. ☺

Dorka: „Kdybych byla obrem, nikdo by si na mě netroufl. Děkala bych velké kroky a bydlela bych v lese. Ale nikam bych se nevešla, nikdo by mě z té výšky neslyšel, jak mluvím, a neopatrností bych mohla někoho zašlápnout. Jako trpaslík bych se vešla všude, ale zas bych nikam nedosáhla, nebylo by na mě žádné oblečení v mé velikosti, a i když bych byla dospělá, všichni by mě brali jako dítě.“

Kačka: „Jako obr bych měla tu výhodu, že by stačilo udělat pár kroků a byla bych kdekoliv. Hodně bych se odlišovala od ostatních. Nemohla bych ale jezdit na koni a nevím, co bych jedla. Jako trpaslík bych nebyla moc vidět a tak bych se dostala

skoro všude. Byla bych jiná než ostatní. Jako trpaslík bych také nemohla jezdit na koni a možná, že by mě lovily kočky.“

Elvíra: „Obr má dobrý výhled. Nikdo si na něj netroufne. Ale zase se nikam nevejde. Trpaslík se může dobře schovat a také se třeba nepozorovaně někam vloupat. Ale když má smůlu, může ho někdo zašlápnout.“

Roman: „Kdybych byl obr, byl bych silný a mohl bych uzvednout i dům. A všechny bych přepral jednou fackou. Ale musel bych spát na zemi, nemohl bych dělat stojky a hvězdy a problém by byl i s chozením na WC. Kdybych byl trpaslík, vyhrával bych ve hře na schovávanou. Nikdo by mě nenašel. A mohl bych se všude dostat. Nevýhoda by byla, že by mě mohli zašlápnout a také to, že bych neunesl pytlík s brambůrkami.“

Martin: „Být obrem, mohl bych přejít přes moře. Všude bych viděl a byl bych strašně silný. Nemohl bych se ale schovat a těžko bych mohl mít nějaký dům. Trpaslíci mají výhodu, že jsou nenápadní. A také dokážou kopat tunely. Zato ale nedosáhnou na poličku a může je snadno zasypat lavina kamenů.“

Fantastická pohádka o králi Smajlíkovi a planetě Čajovník

(Napsala žákyně Ninka)

Žil, byl jednou jeden král. Jmenoval se Smajlík. Ten se jednoho dne probudil a nevěděl, co bude dělat. A tak si nechal přímo u hradu postavit obrovskou klouzačku.

Ta byla tak obrovská, že když se po ní sklouznul, doklouzal se až na planetu Čajovník.

Tam viděl spoustu zvláštních věcí. Žila tam příšera, která uměla létat a pomáhala dobrým lidem.

Planeta Čajovník byla kulatá, měla žlutou barvu a třpytivou oblohu, protože děti z Razové ji celou vyrobily z milionů krásných třpytek. Rostly tam obří kokosové a mangové květiny. Žili tam ovečkokrálíci, dinooslíci, slepicokrálíci a sovoslepice.

Ve vzduchu létaly hamburgery, špagety, párky, zákusky, špekáčky, dorty, buchty a knedlíky. Když měl někdo hlad, stačilo pouze otevřít pusku a počkat si, co mu do ní přiletí. A když se někdo potřeboval napít, nabral si ze studánky kofolu, fantu nebo mirindu.

Králi Smajlíkovi se tam moc líbilo a rozhodl se, že některé věci zavede i ve svém království.

Pak zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Jaro

(Napsala žákyně Elvíra)

Jaro už je zase tu,
přichází na tu planetu.
Planetu jménem Země,
štěstí padá ze mě.

Venku svítí sluníčko,
na zemi vidím peříčko.
Přilétají ptáci,
však dělají svou práci.

Veverka

(Napsala žákyně Ninka)

Na strom skáče veverka
a v tom se jí vybila baterka.
Spadla na zem jako šiška,
na ni padla pampeliška.

Veverka se celá třese,
nechce bydlet v tomto lese.
Udělala bum, bum, bum
a postavila si nový dům.

Vesmírné dobrodružství

(Napsali žáci Jindra, Matyáš a Sebík)

Jsme v raketě a letíme na Mars. Vtom vidíme neznámou zelenou planetu s prstencem. Přilétli jsme k ní a zjistili jsme, že je celá z kamene a je na ní gravitace jako na Měsíci. Tak jsme tam přistáli.

Zpočátku bylo všechno v pohodě. Jenomže pak jsme za kopcem zaslechli podivné zvuky. Šli jsme se tam podívat a uviděli jsme ozbrojené mimozemské strážníky s astronautickými dýchacími přístroji. Zdálo se, že brání nějaký vchod nebo dveře někam.

Náhle si nás všimli. Pozor – střílejí po nás! Schováváme se rychle za obrovské balvany. Bereme do ruky kameny a snažíme se jimi trefit a rozbít jejich skleněné průzory v astronautických helmách. Nakonec se nám to podařilo. Strážníci se nadechli zdejší mimozemské atmosféry a skáceli se k zemi.

Vzali jsme si jejich zbraně a šli jsme se podívat k těm dveřím, které střežili. Podařilo se nám je otevřít a vešli jsme dovnitř. Tu náhle však před námi stojí deset ufonů a míří na nás svými zbraněmi. Jak jsme zjistili, ocitli jsme se v nejstřeženější věznici na planetě.

V té věznici jsme strávili pět let, než se naskytla příležitost k útěku. První si toho všiml Matyáš. „Podívejte se“, řekl jednou, „nad námi na stropě je nějaká šachta. Možná se jí dá prolézt ven. Nejdříve musíme odmontovat tu mřížku. A hlavně potichu!“

Po dvou minutách lezení šachtou se náhle cesta rozdvíhá. Tak – a co teď? Kudy kam? Chvilí se rozhodujeme a pak vyrážíme cestou vpravo.

Vzápětí však svého rozhodnutí litujeme. Šachta se prudce svažuje dolů a my padáme a padáme mimozemšťanům přímo k nohám. Ozývá se střelba. „Vzdejte se!“ volají. „Ne, nikdy!“ odpovídáme my.

Náhle se ozve rána. Bum – uhodil jsem se do nočního stolku. Byl to jen sen.

Rozhovor s páťáky (Matyáš, Sebík, Jindra)

1. Těšíte se na novou školu?

M. Nevím, bojím se. S. Nevím, jestli si zvyknu. J. Bojím se.

2. Co byste chtěli, aby bylo na nové škole?

M. Chtěl bych, aby tam byli hodní učitelé.
S. Chtěl bych, aby tam bylo méně žáků.
J. Moji kamarádi.

3. Bude se vám stýskat?

M. Bude se mi stýskat po učitelích po kamarádech a mamce. S. Bude se mi stýskat po škole. J. Mně se bude stýskat po učitelích.

4. Na kterou školu jdete?

Všichni jdeme na Základní školu Jesenická 10, Bruntál.

5. Těšíte se na nové předměty?

M. Těším se na ruštinu, ale ne na chemii a fyziku.
S. Já se těším na ruštinu, protože ji umí moje mamka, ale netěším se na fyziku a chemii.
J. Netěším se na žádné nové předměty.

Hrstka vtipů o Pepíčkovi a jeden navíc

(vtipy sesbíral žák Martin)

Na Vánoce: Pepíček přiběhne do kuchyně a křičí:

„Maminko, maminko, vánoční stromeček hoří!“

„Neříká se hoří, ale svítí, Pepíčku,“ odvětlí maminka.

Pepíček se vrátí do obývacího pokoje, ale za chvíli přiběhne znovu a volá:

„Maminko, maminko, teď už svítí i záclona!“

„Pročpak jsi přišel tak pozdě do školy, Pepíčku?“

„Protože jedna paní ztratila tisícikorunu, paní učitelko.“

„A ty jsi jí pomáhal ji hledat, vid’?“

„Ne, ne, já na té tisícikoruně celou dobu stál a čekal jsem, až paní odejde.“

Přijde Pepíček domů a ukazuje rodičům vysvědčení.

„No, to je hrůza!“ rozčiluje se otec. „Tak hrozné vysvědčení jsem ještě neviděl!“

„Hm, tak to je divné, táto,“ povídá Pepíček, „našel jsem ho totiž ve tvých věcech...“

„Pepíčku, proč jsi nebyl celý týden ve škole?“ ptá se paní učitelka.

„Ale vy jste přece říkala, že kdo nebude mít domácí úkol, ať se tady raději neukazuje.“

Ptá se paní učitelka děti:

„Co myslíte, žáci, který pták je nejinteligentnější?“

Přihlásí se Pepíček. „Já myslím, že vlaštovka, paní učitelko!“

„A proč zrovna vlaštovka, Pepíčku?“

„Protože v září, když začíná školní rok, odlétá pryč.“

(Následující situace se rozhodně nestává, ale vtip je vtip. ☺)

Opilého řidiče zastaví opilý policista a ptá se:

„Páni řidiči, jak to, že řídíte motorové vozidlo dva?“

A řidič odpovídá: „To mi taky není jasné, ale kvůli tomu jste mě ještě nemuseli obklíčit!“

ČERTÍ POVÍDKY

Jak se čertík dostal z pekla

(napsala žákyně Adélka)

Byl jednou jeden čertík a jmenoval se Růžek. Jednou se rozhodl, že už se mu v pekle nelíbí a že už nechce dělat zlé věci.

Čertí babičce se ho zželelo a darovala mu kouzelné zlaté boty. Čertík o tom, že jsou kouzelné, zpočátku nevěděl, ale když si je druhý den ráno obul, odnesly ho do světa lidí. Chodil po světě, ale lidé se ho báli. „Pomoc, čert!“ volali a utíkali pryč. Růžek byl z toho smutný a tak se toulal dál od lidí.

Jednoho dne uviděl krásnou zahrádku plnou růží a tulipánů. Tam si lehl do trávy a bylo mu krásně. Ta krása – a ta vůně. Tehdy se rozhodl, že nebude jen tak zbůhdarma chodit po světě, ale začne dělat dobré skutky.

Zanedlouho potkal starou paní, která nesla nůši klestí a větviček. „Nechcete pomoci, babičko?“ zeptal se čertík a babička odpověděla: „Ale to víš, že bych chtěla pomoci, hodný pane čerte.“ Kupodivu se ho vůbec nebála.

A tak jí tedy čertík pomohl s těžkou nůší. Když odcházel, ozvalo se „cink“ a čertík zjistil, že mu upadl jeden růžek. Nejdříve se vylekal, co se to děje, ale pak si všiml, že po cestě jde starý pán a táhne těžký vozík s kameny. „Nechcete pomoci, dědečku?“ zeptal se a pán s úsměvem odpověděl: „Ale to víš, že bych chtěl, hodný čertíku jednorohý“.

Čertík tedy pomohl i stařečkovi a v tu chvíli mu upadl druhý růžek. A když dalšího dne potkal muže, který s povozem najel na kámen a vysypalo se mu obilí, pomohl mu to všechno sesbírat a naložit. Tehdy mu upadl i čertovský ocásek a opelichal mu čertí kožich, takže měl kůži jako normální lidé.

Stal se z něj člověk. Vrátil se pak na zahrádku, kde to všechno začalo, a protože byla opuštěná, usadil se tam, postavil si dům a pěstoval růže a tulipány a kromě toho dál pomáhal ostatním lidem. Ale příjmení Růžek si ponechal.

Čertí zahrádka a kouzelné byliny

(napsal žák Roman)

Byla, nebyla jednou jedna čertí rodina a ta rodina měla dům a zahrádku. Žil tam čertík Bertík, který pracoval pro babici čertici. Ale vůbec si neuvědomoval, že ta babice je zlá.

Jeho mladší sestra mu často říkala, že ta čertice je zlá a pěstuje na své zahradě byliny k očarování lidí. A tak jednou Bertík na její zahradě tajně utrhl jednu bylinu, uvařil z ní lektvar a zjistil, že to je lektvar neviditelnosti.

Jako neviditelný šel za tou babicí, zrovna když vařila nějaký jed, kterým chtěla otrávit lidi ve vesnici. Nabral trochu z kotle a polil ji tím. Ale babici se nic nestalo! Zkoušel tedy sám vařit různé lektvary, které by na ni fungovaly, ale pořád nic.

Nakonec mu však sestřička poradila, aby to zkusil s obyčejnou vodou. Voda je čistá a to nečistým silám vadí. Vzal tedy vědro s vodou, pro jistotu horkou, a polil čertici – čarodějnicí od hlavy až k patě. A představte si – fungovalo to. Ozvalo se zasyčení, objevila se pára a babice - čertice - čarodějnice byla fuč.

Od té doby byla celá rodina šťastná. Ze zahrádky vytrhali všechny ty jedovaté a čarodějné rostliny a začali pěstovat mrkev, rajčata a brambory. A také pár léčivých bylin. Ty zdarma dávali lidem, kteří to potřebovali.

Čertík zahradník

(napsala žákyně Dorota)

Byl jednou jeden malý, ale krásný domeček. V domečku bydlela malá holčička jménem Dorotka, která se moc ráda starala o svoji zahrádku. Každý den zalévala cuketu, rajčátka, maliny, ostružiny, rybíz černý i červený, jahody, mrkev a další ovoce a zeleninu, kterou pěstovala.

Jednoho dne se Dorotka vzbudila a šla na zahrádku, jako kterékoli jiné ráno. Ale Dorotčina zahrádka byla úplně zničená. Všechno ovoce bylo otrhané a zelenina no hrůza! Dorotka se smutně rozhlížela okolo sebe a všimla si, že za stromčkem se něco šustlo. Přišla blíž a zavolala: „Vylez ven!“ Od stromčku se ozvalo: „Nevylezu, lekneš se mě.“ Dorotka tak dlouho naléhala, až se před ní objevil čertík, který se představil jako Karlík. Dorotka si Karlíka udiveně prohlížela a neuniklo jí, že má tvář celou od malin. To jí přišlo podezřelé a na čertíka zakřičela: „Tak to ty jsi mi zničil moji zahrádku!“ Čertík se začervenel a řekl: „Promiň, holčičko, já jsem to tak nemyslel.“ „A jak jsi to teda myslel?“ zeptala se Dorotka.

A Karlík jí začal vyprávět svůj příběh o tom, jak od malička toužil být zahradníkem, ale maminka s tatínkem mu to nedovolili a naučili ho jenom lumpačit a zahrádky ničit. „Ale musím uznat, že i když jsem už navštívil mnoho zahrádek, ta tvoje zahrádka se mi líbí úplně nejvíc“, řekl Karlík. Dorotku to velmi potěšilo a usmála se. Na Karlíka se zlobila už jen malinko. Dokonce Karlíkovi navrhla, že ho naučí ovoce a zeleninu pěstovat. Karlík byl rád a slíbil, že na druhý den ráno Dorotku opět navštíví.

Další den ráno se setkali u jabloně a Dorotka povídá: „Dnes si, Karlíku, zasadíme cuketu, chceš?“ Karlík na Dorotku koukal jako na zjevení a přiznal se, že vlastně ani pořádně neví, co to ta cuketa je a jak vypadá. Dorotka se usmála a postupně Karlíkovi představila všechno ovoce a zeleninu, kterou na své zahrádce pěstuje. Karlík poslouchal bedlivě jako žák naší razovské školy a navrhl Dorotce: „Já bych ti rád na zahrádce pomáhal, jestli chceš.“ Dorotka čertíkovi odpověděla, že by byla moc ráda za takového pomocníka.

Na druhý den přišel Karlík k Dorotce a povídá: „Dorotko, dnes jdeme zalévat tvoji zahrádku!“ Ale Dorotka řekla: „Mám něco lepšího.“ Chytla Karlíka za ruku a odvedla ho na prázdnou část zahrádky, kde byl pro čertíka připravený nádherný záhon, který mu Dorotka věnovala. Karlík se na Dorotku usmál, objal ji a poděkoval. Dorotce slíbil, že už nikdy žádnou zahrádku nezničí a bude se pečlivě a svědomitě starat o tu svoji.

Samuel má konečně zahrádku

(Napsala žákyně Elvíra)

Byl jednou jeden čert a ten se jmenoval Samuel. Byl už skoro dospělý, bylo mu tři sta let a schovával se na zahrádkách druhých lidí.

Když se jednou, jako každý den, Samuel chtěl schovat na jedné zahrádce, narazil na značku s nápisem Bruntál. Říkal si: Co to je za město? Tak šel dál, a když došel do Bruntálu, našel tam přenádhernou zahrádku, na které rostly krásné kyticky. Když se dostatečně pokochal její krásou, rozhodl se jít na návštěvu za svou přítelkyní, čerticí Rozárkou. Ta zahrádka mu totiž připomněla její krásu. Požádal ji o ruku a oženil se s ní.

Po čase se přestěhovali do blízké vesnice Razové a potkali tam Toničku, která si hrála na písku. Tonička se s nimi chtěla skamarádit a oni nebyli proti. Představila jim i další děti. Byla mezi nimi také Elvíra a Kateřina. A Samuel se jim svěřil, že si už hrozně dlouho chce se svou ženou - čerticí založit svoji vlastní zahrádku, ale neví, kde si ji má udělat a co tam má sázet.

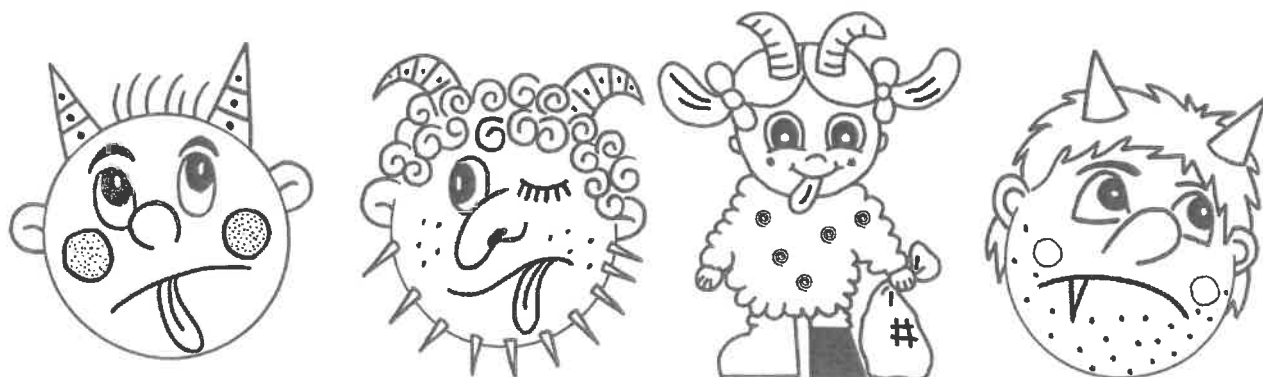
Elvíra a Kateřina mu řekly: „Ale to my vám rády pomůžeme!“. Samuel jim poděkoval a hned začali hledat místo na zahrádku. Když jedno volné a hezké místo našli a vyběhali si všechna povolení, vzali si z domu lžičky a s pomocí Samuelova kouzelného pláště letěli do čertovského světa. Tam si nakoupili sazenice, které u nás nejsou. Byly mezi nimi třešňohrušky, mrkvorajčata a jablkopapriky.

Sazenice se pěkně ujaly a rostly a čertík Samuel s čerticí Rozárkou měli brzy bohatou úrodu. Na své zahrádce si postavili chatku a dodnes tam bydlí. Jejich kamarádky Tonička, Elvíra a Kateřina tam za nimi často chodí.

Samuel s Rozárkou se starají o svou zahrádku velmi dobře. Nedávno si pořídili svůj obchůdek, ve kterém prodávají ovoce a zeleninu, jako třeba malinohrozny, švestkoostružiny, melounodýně a tak dále.

Jejich obchůdek už je tak slavný že ho navštěvuje zhruba sto lidí za den. A čertík Samuel, i když má hodně práce, je šťastný. Má svoji Rozárku, nové kamarády, svoji zahrádku, obchůdek a dům a nemusí se už schovávat po cizích zahradách.

Rozhovor s naším novým spolužákem Staníkem

1. Líbí se ti v téhle škole?

Líbí se mi v téhle škole.

2. Chutná ti v naší jídelně?

Ano, mají tady dobré jídlo.

3. Máš tady kamarády?

Ano, mám tu spoustu kamarádů.

4. Jsou na tebe učitelé hodní?

Jsou tu nejhodnější učitelé.

5. Co se ti nejvíce líbí nebo naopak nelíbí ve škole?

Líbí se mi tady všechno a jsou tu na mě hodní.

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Školní maškarní ples

Rej masek, skvělá hudba, tanec, veselý jásot a smích, rozzářené oči dětí a také dospělých. Tak lze ve zkratce popsat školní maškarní ples, jenž se uskutečnil v kulturním domě v Razové v pátek 15. února.

Ples zahájil svým projevem a přivítáním hostů pan ředitel. Ve své řeči neopomněl poděkovat četným sponzorům a dobrovolníkům, kteří přispěli ať už věcným nebo finančním darem, případně organizací a zabezpečením průběhu.

V programu plesu nechyběly zábavné taneční hry a soutěže, přehlídka masek včetně vyhlášení těch nejzdařilejších (krásní jste ale byli všichni 😊), a rovněž tombola, která byla letos opravdu bohatá. Účastníci plesu se mohli občerstvit v místním bufetu, a tak ke spokojenosti nechybělo vůbec nic. Rozcházeli jsme se v dobré náladě s tím, že tuto úžasnou akci musíme rozhodně zopakovat také příští rok. A už teď se těšíme.

Razovští žáci ve Světě techniky

Za netradičním vyučováním si vyjeli žáci naší školy se svými pedagogy v úterý 26. 2. 2019. Cílem cesty byl Svět techniky v ostravské Dolní oblasti Vítkovice.

V Malém Světě techniky U 6 připravili pracovníci tohoto vzdělávacího a výstavního centra prezentaci o historii a současnosti dopravy. Prvňáčci spolu s druháky si zde mohli i zahrát a zasoutěžit. V následující části programu pak navštívili expozici reálných dopravních prostředků včetně lokomotivy zvané „Žabotlam“, hasičského vozu, různých osobních automobilů a také motocyklů. Všechny obzvláště zaujala prohlídka vnitřních prostor modelu ponorky Nautilus, známé z románů Julese Verna.

Třetáci, čtvrtáci a pátáci si mezitím v prostorách Velkého Světa techniky zdokonalovali a prokazovali své znalosti o lidském těle. Bylo vidět, že v hodinách přírodovědy dávali bedlivý pozor, neboť sestavení lidské kostry z jednotlivých kostí bylo pro ně hračkou. V závěrečné části jsme pak všichni společně v 3D kině zhlédli zajímavý přírodopisný film o podmořském světě, kde jsme se například dozvěděli, že k oblíbeným laskominám vyder patří mořští ježci.

Výlet za poznáním se nám moc líbil a budeme se těšit na další podobné akce.

Den Země v bruntálském parku

Pod názvem Probouzení městského parku byla i v letošním roce uspořádána akce k připomenutí a oslavám Dne Země. Pořadatelé, jimiž bylo Středisko volného času ve spolupráci s Lesy ČR a městem Bruntál, zvolili jako termín středu 17. 4. a pozvali školy z Bruntálu i okolí.

Spolu s dětmi z MŠ v Leskovci se těchto oslav také letos zúčastnili žáci naší školy v doprovodu svých učitelů. Připraveno pro ně bylo množství her, soutěží, poznávacích aktivit a dalších činností. Největší pozornost přitahovala projížďka na koních a ukázka dravců, jimž vévodil statný orel a také inteligentní krkavec. Tomu se přítomní malí i velcí diváci obdivovali zvláště proto, že se naučil napodobovat štěkot jezevčíka i houkání sovy! Zaujala nás však i jiná stanoviště – lanová dráha, hod na cíl, poznávání

živočichů, rukodělná výroba a mnohá další.

Chlapci a děvčata tak s nadšením využili možnosti pobytu na čerstvém vzduchu, trochy sportování a pohybu a v neposlední řadě i šanci vidět a dozvědět se mnoho nového a zajímavého.

Vítání občánků v Razové

V sobotu 13. 4. proběhlo na Obecním úřadě v Razové tradiční vítání nových občánků. První slavnostní úřední akce, na niž si ve vlastním případě žádný člověk nepamatuje, ale památky na ni (fotografie, dárčky) si může uchovávat po celý život.

Proto jsme byli rádi, že také naši žáci přispěli k této významné události svým kulturním představením. Překonali ostych i pohodlnost a přednesli zde pásmo básní, tematicky zaměřených právě na maminky

a novorozeňata.

Sladké odměny a pochvalu si od Obecního úřadu Razová i od svých pedagogů zasloužila děvčata Adélka, Anička, Elvíra, Julinka, Kačka, Pavlínka a Sofinka, a také jeden chlapec – Honzík.

Netradiční olympiáda školních družin

Pokud žijete na vesnici, není pro vás problém obout se do gumáků, podojit krávu či sklidit a uskladnit brambory.

A právě tyto a další dovednosti museli prokázat reprezentanti naší školy na Netradiční olympiádě školních družin, kterou uspořádala Základní škola Brantice dne 6. 5.

2019 a jejíž téma neslo název „U nás na

vesnici“. Šlo samozřejmě o mírnou nadsázku, protože soutěžní disciplíny byly těmito činnostmi pouze inspirovány.

Pětičlenné týmy se mezi sebou utkaly v dojení „mléka“ z gumové rukavice, záchraně zvířátek za pomoci potápěčských brýlí, řezání pilkou, zatlukání hřebíků, přenášení vody, hodu vejcem „do hnízda“, hodu vejcem a jeho chytání na co nejdelší

vzdálenost, převozu brambor (medicinbalů) v dětských kolečkách, hodu gumákem, běhu v gumácích velikosti XXXL a skládání obrázků na čas.

Školní akademie 2019

Diváci v naplněném sále Kulturního domu v Razové byli v pátek 24. 5. svědky úžasné a velkolepé show, kterou si pro ně připravili žáci a děti z naší základní školy i obou mateřských škol pod vedením svých učitelů. V pestrém programu tradiční školní akademie se střídaly vtipné scénky, písničky, taneční i různá další pohybová vystoupení.

Přítomní rodiče i prarodiče mohli být právem hrdí na své ratolesti. Ukázalo se, že i na nevelké venkovské škole a ve školkách se najde mnoho skvělých herců, tanečníků, zpěváků a vůbec šikovných dětí. Každý z těch malých vystupujících je osobnost, která se nebojí ukázat a předvést to, co se naučila.

A my učitelé jsme za to moc rádi.

ZE ŽIVOTA ŠKOLEK

Poučná pohádka

Dne 22. 5. 2019 se sešly děti obou tříd v naší mateřské škole. Pozvali jsme na návštěvu slečny Marii Petrovskou a Joannu Nagyovou z Ostravy. Připravily si pro nás pásmo tří pohádek o zvířátkách, kterým není jedno, jak se lidé nešetrně chovají k přírodě.

Děti názorně viděly, jak by se všichni, bez rozdílu věku, měli v různých situacích chovat.

Pohádky herečky proložily písničkami, děti se pěkně

bavily a spontánně se zapojily do programu. Připomněly si, co jsme se o ochraně přírody během celého roku naučili.

Naše pozorování v přírodě

V létě, v zimě, na podzim i nyní na jaře chodíme rádi pozorovat přírodu k lesu. Oblíbená zvonička na nás čeká, až si zazvoníme, abychom si tajně něco přáli pro sebe, rodiče nebo kamarády.

Každé roční období je krásné a my se učíme vnímat přírodu takovou, jaká je. Vidíme změny, které se dějí, a už víme, co potřebují zvířata i ptáci. Učíme se je chránit a není nám

jedno, jak se někteří lidé k přírodě chovají. O tom všem si povídáme na lavičce u lesa. Vzpomínáme, co jsme se naučili v zimě z encyklopedií o zvířatech nebo si přečetli v pohádkových knížkách. Ve volných chvílích si prohlížíme ilustrace v knihách a časopisech v našem centru KNIHOVNA.

Na konci vycházky si zahrajeme oblíbené pohybové hry, dáme si něco na zub a pak chvátáme zase do naší školky s tím, že se budeme těšit na další návštěvu na „našem místě“.

Karneval ve školce Leskovci nad Moravicí

Ve školním roce máme s dětmi mnoho akcí, na které se velmi těší. Jednou z takových byl právě karneval, který jsme měli 1. 3. 2019. V tento den se naše školička proměnila v pohádkový svět plný princezen, čertů, zvířátek a dalších zajímavých pohádkových postav. Na děti čekalo dopoledne plné her, skotačení a karnevalového tvoření. A jak to na správných karnevalech bývá, i na nás na konci čekala sladká odměna.

SLOVO ZÁVĚŘEM

Vážené občane, milí žáci,

blíží se konec školního roku, který byl druhým rokem mého působení na naší škole. Tento rok byl opět plný změn a společných i samostatných akcí dětí a žáků.

Během tohoto období jsem zjistil, že žádat o dotace trvá nekonečně dlouho a je nutno vyplňovat desítky, možná stovky formulářů a žádostí. Přesto se nám podařilo uskutečnit několik projektů. Jako příklad lze uvést „Halloween“, „Den Země“ a „Plavání“ anebo třeba „Šablony II“. Tyto projekty byly hrazeny z prostředků MAS Hrubý Jeseník, KÚ MSK či z jiných zdrojů.

Zúčastnili jsme se rovněž několika sportovních akcí a soutěží v Bruntále a v Krnově. Žáci své dovednosti zúročili nejen v různých výtvarných soutěžích, ale i v kláních zaměřených na jiné předměty. Největším úspěchem pak bylo první místo v Moravskoslezském kraji a sedmé místo v celé České republice v soutěži „Hravě žij zdravě“.

Věřím, že tímto žáci naší školy získávají mnoho zkušeností, dovedností a snad i kamarádů. Snažíme se pokračovat v tradičních akcích pro veřejnost za podpory obcí Razová, Leskovec nad Moravicí a SRPDŠ, a přestože ochota pomáhat není v případě některých jednotlivců taková, jakou bychom očekávali, o to více chci poděkovat všem těm, kteří neváhají obětovat svůj čas, prostředky a úsilí ve prospěch dětí. Protože právě jejich rozvoj a spokojenost je náš společný cíl.

Z toho důvodu se už teď těším na naše další akce a na spolupráci s Vámi v příštím školním roce.

Přeji Vám všem klidnou dovolenou a hezké prázdniny plné nových a pěkných zážitků s rodinou.

Mgr. Jiří Chmelík, ředitel školy

A UŽ HURÁ NA PRÁZDNINY !!!